

Három héttel év vége előtt A SZEGEDI ÜZEMEKBEN

Három hét már nem nagy idő, éppenséggel kevés ahhoz, hogy bepótoljuk, amit az egész esztendőben elmulasztottunk. De ilyesmire többnyire szó sincs a szegedi üzemekben. Az év még hátralévő napjait az elért eredmények felmérésével, lankadatlan munkával, és 1961-re, az ötéves tervre való felkészüléssel töltik üzemünk dolgozói.

Megvalósult az ütemes termelés a Ládagyárban

Nincs ok idegességre, évvégi kapkodásra a Ládagyárban sem, mivel az éves terv napi részét mindig rendszerben elvégezték január óta, s nem volt különösebb zavar a termelésben sohasem. Ha csak azt nem számíthatjuk, hogy a negyedévek derekán néha figyelmeztetni kellett a rendeléseket, hogy »hívják le« a rendelést még időben.

Máram eredője van a megvalósult ütemes termelésnek: az üzletfelek időben jelentették be igényeiket, a budapesti központ és az újszegedi telep között kellő összhang uralkodott, és az üzemben helyes műszaki tervezést valósítottak meg. A hátralévő hetekben főképp

baromfi szállító, valamint szegezett ládákat gyártanak, de már megkezdtek a jövő évi munka előkészítését is.

Az 1961-es terv nagyobb feladatokat ró a telepre, mint az ideje. Nagyon sokat jelent majd az üzem számára, hogy december 31-ig elkészül a korongbalták — és a vele kapcsolatos többi gép — épületsarkok, s bár még a szárító motorjai nem érkeztek meg, rövidesen megkezdhetik a próbaüzemeltetést, majd pedig a folyamatos termelést.

A sikerek éve a bõrruhakészítőben

Exportterve után teljes évi tervét is teljesítette már a bõrruhakészítő s az eredetileg vállalt 6,2 millió forint értékű túlteljesítést még 1,8 millióval megtette. Miután 180 többlet irhakabátal szemben december 1-ig 209 darabot szállítottak a TANNIMPEX-nek, ezeket még a karácsonyi piacon lehetett értékesíteni külföldön. A Pannónia Szőrmé-árugyártól sikerült az üzemnek többek között a nagyon keresett irhabõrbõrből kötésen felüli mennyiséget is vásárolni, és így több száz mellény és gyermekruha készíthet el terven felül bel- földre is.

Az idei év a sikerek éve volt a Szegedi Szőrmé- és Bőrruhakészítő Üzemnél. A műszaki intézkedések és az üzemszervezés eredményeként a többtermelés nagy része a termelékenység emelkedésének következménye.

Az üzem dolgozói bíznak abban, hogy legalább 8—10 napos nyereségreszesedést kaphatnak az idei jó munkáért, de azt is tudják, hogy még nagyobb eredmények elérésére is képesek. A napokban elkészített, 1961-re szóló átfogó műszaki intézkedési terv is ezt tanúsítja. Ezért a körültekintő tervért a Könyvüipari Minisztérium is megdicsérte a vállalatot és felhívta az iparág néhány üzemét, hogy tapasztalatcserre céljából tanulmányozzák azt.

460 ezer négyzetméter szövet terven felül

Amikor az Újszegedi Kender- Lencsényő Vállalatnál ismeretessé vált az év tíz hónapjának eredménye, új elhatározás született: fél hónappal előbb teljesítik az éves tervet. Kedden a délutáni órákban jelentették az üzemből, hogy a munkások elhatározása valóra vált, s 18 nappal előbb végeztek.

A vállalat hároméves tervét még november elején, az exporttervet pedig néhány napja, december 10-én teljesítették. Ugy számíthatják, hogy az éves terven felül december 31-ig ponyva-, szőnyeg- és műszaki szövetfélésekből 460 ezer négyzetméter szövetet gyártanak, ami mintegy 9 millió forint értékű tervtúlteljesítést eredményez.

Neves német munkajogászok látogatása a Tudományegyetemen

Az Állam- és Jogtudományi Kar Mezőgazdasági és Munkajogi Tanszéke előadás-sorozatát szervezett a szocialista országok munkajogának ismertetése céljából. E sorozat keretében decemberben dr. H. Heinze, az NDK kormánya mellett működő bér- és munkaügyi bizottság munkajogi főosztályának vezetője, valamint dr. E. Pätzold, a lipcsei egyetem munkajogi tanszékének vezetője látogattak meg a Kart. Dr. Heinze németnyelvű előadásában ismertette a német munkatörvénykönyv létrejöttének tár-

sadalmi, gazdasági körülményeit, kiemelte a törvénytervezet széleskörű vitára bocsátásának jelentőségét, valamint kimutatta a Német Demokratikus Köztársaság és Nyugat-Németország dolgozóinak helyzetét, jogai közötti különbséget. Ezen cáfolta a nyugatnémet munkajogban uralkodó hazug, antidemokratikus elméleteket. Mindkét vendég válaszokat adott az érdeklődők kérdéseire, majd az előadás után szívélyes beszélgetést folytattak a Kar oktatóival és hallgatóival.

Jövőre is megrendezik a munkáskórusok szegedi találkozóját

Tegnap, kedden délelőtt a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsának kulturális bizottsága ülést tartott. Ezen az ülésen részt vettek a szakszervezetek kultúrfelelősei, a KISZ Szeged városi bizottságának és a városi tanács művelődésügyi osztályának, valamint a Népművészeti Intézetnek a képviselői.

A Szegeden 1961. július 1—2 között rendezendő munkás dalostalálkozó előkészítéséről is szó esett. Az országos dalostalálkozót a textilszakszervezet és az ÉDOSZ rendezi. A megjelentek operatív bizottságot alakítottak, melynek feladata lesz a munkás dalostalálkozó megrendezése.

Szegedi termelőszövetkezeti gazdák mezőgazdasági technikai felvételi vizsgán

Hétfőn és kedden mozgalmas esemény színhelye volt Szegeden a József Attila sugárúti Erdészeti Technikum épülete. A nappali tagozatokon tanuló fiatalok között idősebb emberek, apák, sőt itt-ott nagyapák rőták a folyosókat. Egy részük felvételi vizsgára várt, mások már túl voltak ezen.

Kilencvennégyen jelentkeztek a Szegedi Mezőgazdasági Technikum négyéves levelező tagozatára.

Közülük vagy hatvanan a szegedi termelőszövetkezetekből jöttek ide.

hogy majdan a négy esztendő kitarító tanulása után elnyerjék a mezőgazdasági technikai végbizonyítványt.

Mint a technikum igazgatója elmondotta, a felvételre jelentkező szövetkezeti gazdáknak eleinte még a nyolc általános iskolai bizonyítványuk sem volt meg.

Vannak, akiknek még alig száradt meg a tinta a nemrég megszerzett álta-

lános iskolai bizonyítványokon,

s szép számmal vannak olyanok is, akik csak a tizedikét fejezik be a 20—25 évvel ezelőtti abbahagyott alapműveltséget nyújtó iskolát, máris itt a technikumban akarják tovább folytatni a tanulást.

Nagyon figyelemre méltó, hogy az öregebbek között jelentős számban vannak fiatalabb, 18—20 éves szövetkezeti gazdák is.

Ifj. Kiss Zsigmond, Herczeg Erzsébet, Erki Margit, Braczan Milos és a többiek már azok közül valók, akik felismerték, milyen lehetőségek előtt állnak ma a parasztfiatalok.

Mint a technikum igazgatójától megtudtuk, a következő években egyre nagyobb számban vesznek majd fel új hallgatókat

a levelező technikai és szakmunkásképző tagozatokra. Van hát tanulasi lehetőség, csak élni kell ezzel.

A háztáji gazdaságok és az árutermelés

I gaza van-e a pártnak és a kormánynak, amikor hangsúlyozza, hogy szükséges jobban kihasználni a termelőszövetkezeti tagok háztáji gazdaságában rejlő árutermelési és egyéb lehetőségeket? Így teszünk fel a kérdést néhányan Szegeden s talán mondani sem kell, hogy egyúttal aggodalmuknak adnak kifejezést. Vajon jóra vezet-e — mondják — a legutóbbi kormányhatározat ide vonatkozó része, hiszen, ha marxista szemmel nézzük a dolgokat, látnunk kell: a háztáji gazdaságok a kisparcellás gazdálkodás maradványai, s mint kisüzemek, kapitalista tendenciákat szülnek. Némelyik azal is érvelgetnek, hogy a háztáji gazdaság akárcsak mérsékelt támogatása is elvonja a szövetkezet gazdait a közös munkától, ismét az egyéni gazdagság és érvényesülés vágya lesz hatással tudatukra, ami mindenképpen káros a mezőgazdaság szocialista fejlődése szempontjából.

T ávol áll tőlünk annak feltételezése, hogy az ilyen észrevételek hangoztatói alá szeretnék ásní a termelőszövetkezetek megszilárdításának nemes célkitűzését. Már csak azért sem gondolhatunk ilyesmire, mert az óvatosságra intők is szinte kivétel nélkül kipróbált megbecsült harcosai a tsz-mozgalomnak és eszközökkel, szívükkel, erejükkel küzdenek manapság is a virágzó nagyüzemi gazdaságok kialakításáért. Csúpan az az érzésünk, hogy az elvet nem értik meg helyesen ezek az elvtársak és félt, hogy emiatt esetleg képtelenek lesznek továbbra is tartósan és következetesen képviselni ebben a kérdésben a párt álláspont-

ját. Ezért néhány olyan dologra szeretnénk rámutatni, amely talán segít némileg eloszlatni az itt-ott tapasztalható bizonytalanságot.

Nyílt titok, hogy az országban több mezőgazdasági termékre van szükség. Nem azért, mintha a parasztság megfeledezett volna a helytállásról (bár sohasem tagadtuk, hogy az egyéni kisgazdaságok éppenséggel a lehetőségeiknél fogva akadályozták az árutermelés fejlődését), hanem elsősorban az életszínvonal és az igények megnövekedése miatt. Csúpan húsfélésekből hat és fél ezer vaggonnal fogyasztottunk többet az idén, mint 1955-ben. Baromfiból például 11 kilót eszünk meg egyenként és évenként, ami azt jelenti, hogy e tekintetben az előkelő második helyet foglaljuk el az országok ranglistáján. Egészen természetes, hogy ez a tempó csak úgy fokozható tovább, ha a termelőszövetkezetekben rejlő összes lehetőségeket kihasználjuk az árutermelés növelése érdekében. Mert az igények kielégítése a legfőbb cél. Mivel pedig a háztáji gazdaság a jelenlegi viszonyok között szerves kiegészítő része a termelőszövetkezetnek, a lakosság még tökéletesebb ellátása végett szükség van azok bizonyos fokú fejlesztésére is.

J ó is volna, ha a tsz-ekben egyszerre, mintegy varázsszóra kialakulnának a nagyüzemi gazdálkodás feltételei! Akkor nem is lenne semmi hiába. Csak hogy amíg a szükséges épületek, tenyészállattörzsek, gépek stb. előteremtődnek, amíg új típusú emberek, kiváló szakképzett, vezető nevelődnek, addig átmeneti módszereket és formákat kell alkalmaznunk, amelyek hozzásegítenek a győzelemhez. Amikor így cselekszünk, azt bizonyítjuk be, hogy felismerjük az adott viszonyokból adódó feladatokat és szem előtt tartjuk Leninnek a fokozatosságról szóló tanítását. Mindig azt nézzük, hogy az alkalmazott átmeneti módszer (jelen esetben a háztáji gazdaságban rejlő lehetőségek fokozottabb kihasználása) mennyire segíti elő a szocializmus teljes megvalósulását. Tapasztalataink szerint további előrehaladásunk elé gördítenénk akadályokat, ha a szövetkezetek fellendítésére hozott kormányhatározatokat nem hajtanánk végre.

E arra, hogy egyszerre, valamennyi termelőszövetkezetben korszerű istállókat, üvegezett »csirkepalotákat« építsünk. Időbe és pénzbe kerülnek az olcsóbb kivitelű épületek is a közös állattalomány részére. Ilyen körülmények között vétkes szűklátókörűség lenne észre nem venni, hogy ugyanakkor a szövetkezeti tagok lakóházai körül ott vannak részben kihasználatlanul a régi kisüzemi épületek. Az ésszerűség is azt diktálja, hogy ezeket a férőhelyeket jobban a háztáji állattartás szolgálatába állítsuk. Ebből többszörös előny is származik. Először is több árut kap a népgazdaság, másodsor a tsz-tagok túlnyomó részben saját maguk kielégítik hús- és állati termék iránti szükségleteiket, harmadszor pedig komoly jövedelemhez jut a szövetkezet gazda, amellyel kiegészítheti a közös gazdaságból részesedést. Nagyon jól tették például a sándorfalvi Rózsa Ferenc Tsz aszszonyai, hogy idén is sereggestül tartottak baromfit a ház körül, továbbá részéből felneveltek a közös gazdaság részére mintegy 750 kishat.

Ö vrendetes az is, hogy a szegedi és a járási tsz-tagok áprilistól novemberig 742 állami tenyészőcát állítottak be

háztáji gazdaságukba. Jövőre bizonyosan még nagyobb kedvvel gondozzák az állatokat, hiszen az új szerződés-kötési rendszer szerint a szövetkezeti tagok a háztáji gazdaságból szerződés útján értékesített állataik hizlalásához takarmányt kapnak az államtól. Igaz, nem mindenütt tapasztalható még ennek kellő visszhangja. A szegedi Tancsics Termelőszövetkezet elnökhelyettese például úgy nyilatkozott, hogy náluk az emberek egyelőre csendben vannak, mert nem biztosak benne, kifizető lesz-e rájuk nézve a háztáji állattartás fejlesztése. Itt nyilvánvalóan a kormányhatározatok ismételt népszerűsítése válik szükségessé.

N em szabad attól félni, hogy a háztáji munka a közösen végzendő munka rovására megy. Az a fontos, hogy helyesen hangolják össze a kettőt. Tapasztaltuk, hogy ahol a vezetőség megfelelően ösztönözték a fokozottabb háztáji jószágnevelésre, ott a közös munkából is szívesebben kivették részüket a szövetkezeti gazdák, hiszen a szükséges takarmány zömét a tsz-tól kapják teljesített munkaegység arányában. Következésképpen: minél jobban kiveszik részüket a közös munkából, annál több takarmány jut nekik saját állataik nevelésére, tehát a közös és az egyéni érdek nincs is annyira elletében egymással. Ahol ez a gyakorlat érvényesül, ott a háztáji gazdaság nemhogy gyengíti, hanem inkább erősíti a közösség gyarapodását. Minden szóbeszéd ellenére nem a kapitalizmus, hanem a szocializmus irányába hat. Jóllehet a háztáji gazdaság szerepe a szocializmus építésének fejlődése során változik, s jelentősége a tagok közötti eredő jövedelmének emelkedésével csökken, jelenleg mégis hatékonyan elősegítheti a szükséges, olcsó árutermelést. Szegeden napjainkban 2 forint 50 fillér a tojás darabja, de ha a parasztszszonyok a szövetkezetbe lépés után is annyi baromfit tenyésztenek a ház körül, mint korábban, törvényszerűen megszűnik ez a helyzet.

M a, amikor már a szövetkezeteké a vezetőszerep a mezőgazdaságban, a háztáji gazdaság nem szülhet semmiféle kapitalizmust. Nem szülhet, mert nem azonos a kisparaszti gazdasággal; mert a háztáji gazdaság csúpan függvénye a szövetkezetnek, s a tagok erejük és tudásuk legnagyobb részét a közös javára fordítják. Nem is beszélve arról, hogy éppen ezért jövedelmük túlnyomó többsége is a teljesített munkaegységből származik, nem pedig az otthoni állattartásból. Természetesen továbbra is változatlan harcra kell folytatnunk a túlzások ellen. A második kerületi tanács vezetőivel egyetértünk, amikor azt hangoztatják, hogy az előírtnál nagyobb háztáji föld, a kupecskedés stb. a fejlődés, a szocialista tudat alakulásának kerékkötője, ezért nem megengedhető.

A szegedi járás földműves lakosságának zöme ezekben a napokban a szegedi üzemi munkásokkal vitatkozik, tanácskozik az új, biztosabb paraszti jövő megalapozásáról. A beszélgetések alkalmával bizonyonnyal szóba kerülnek a háztáji gazdaságokkal kapcsolatos kérdések is, különös tekintettel az állam támogatása által nyújtott lehetőségek kihasználására. A népnevelők igyekezzenek helyes választ adni a kétségek között vergődőknek és segítsék elő — a parasztság és az egész társadalom létekedikének megfelelően — a szocializmus alapjainak lerakását.

N. I.

HÍVEN A ZÁSZLÓHOZ

Jogos büszkeséggel őrzik a szegedi karhatalmi alakulat tagjai azt a kitüntető szép, vörös zászlót, melyet — mint lapunkban megírtuk — a KISZ Központi Bizottságtól kaptak a nemrég véget ért kiképzési évben elért kiváló eredményeikért. A szegedi karhatalmisták egyébként nemcsak a kiképzésben, hanem más ténykedésükkel is kiérdemelték a jogos megbecsülést. Mindezekelőtt nagy elismerés illeti őket azért a széleskörű társadalmi munkáért, amelyet Szegeden és Csongrád megye több községében kifejtettek. Idén már eddig mintegy 4700 óra társadalmi munkát végeztek. Segítségét nyújtottak például a mihályteleki óvoda építéséhez, a móravárosi iskola tatarozásában részt vettek, valamint az I. és a II. kerületben több alkalommal is segítettek a városépítési munkákban. Tiszaszigeten fákat ültettek és még sorolhatnánk a sokféle hasznos tevékenységet, amellyel még szorosabba fűzték a lakossággal is kapcsolataikat.